

## **Ekumenická bohoslužba**

**pátek, 17. 9. 2010, 19.15 (SEČ)**

(07a Úvodní slova)

Vaše Milosti,  
pane děkane,  
Drazí přátelé v Kristu,

děkuji za vaše laskavé přivítání. Tato vznešená budova připomíná dlouhé dějiny Anglie, tak hluboce poznamenané hlásáním evangelia a křesťanskou kulturou, z níž se zrodila. Přicházím dnes jako poutník z Říma, abych se modlil u hrobu svatého Eduarda Vyznavače a spojil se s vámi v prosbě o dar jednoty křesťanů. Kéž nás tyto okamžiky modlitby a bratrství posílí v lásce k Ježíši Kristu, našemu Pánu a Spasiteli, a ve společném svědectví o nepomíjivé moci evangelia projasnit budoucnost tohoto velkého národa.

(07b Pozdrav na závěr nešpor)

Drazí přátelé v Kristu,

děkuji Pánu za tuto příležitost setkat se s vámi, představiteli křesťanských vyznání působících ve Velké Británii, v tomto velkolepém opatství zasvěceném svatému Petrovi, jehož architektura a dějiny tak výmluvně hovoří o našem společném dědictví víry. Na tomto místě musíme opět uznat, do jaké hloubky křesťanská víra utvářela jednotu a kulturu Evropy i srdce a ducha anglického lidu. Kromě toho zde musíme nutně uznat skutečnost, že to, co sdílíme v Kristu, je větší než to, co nás nadále dělí.

Jsem vděčný Jeho Milosti arcibiskupovi z Canterburry za jeho laskavý pozdrav, rovněž děkanovi i kapitule tohoto významného opatství za jejich srdečné přijetí. Děkuji Pánu, že mně jako nástupci svatého Petra na římském stolci umožnil vykonat tuto pouť ke hrobu svatého Eduarda Vyznavače. Anglický král Eduard je stále vzorem křesťanského svědectví a příkladem pravé velikosti, ke které Pán v Písmu volá svoje učedníky, jak jsme právě slyšeli: velikosti pokory a poslušnosti stojící na příkladu samotného Krista (srov. *Fip* 2,6-8), velikosti věrnosti, která neváhá obejmout tajemství kříže z lásky k božskému Mistrovi a v jisté naději v jeho přísliby (srov. *Mk* 10,43-44).

Na letošní rok, jak víme, připadá sté výročí moderního ekumenického hnutí, které začalo výzvou Edinburské konference k jednotě křesťanů jako nezbytnému předpokladu pro věrohodné a přesvědčivé svědectví evangelia v dnešní době. Když si připomínáme toto výročí, měli bychom vzdát díky za významný pokrok, kterého bylo na cestě k tomuto šlechetnému cíli dosaženo díky úsilí aktivních křesťanů všech vyznání. Současně si však uvědomujeme, že je ještě třeba mnoho učinit. Ve světě poznamenaném rostoucí vzájemnou závislostí a solidaritou jsme vyzýváni, abychom s novým přesvědčením hlásali skutečnost našeho smíření a osvobození v Kristu a předkládali pravdu evangelia jako klíč k opravdovému a celkovému lidskému rozvoji. Ve společnosti, která je stále lhostejnější, ba dokonce nevraživá vůči křesťanskému poselství, jsme my všichni stále více povoláni vydávat radostné a přesvědčivé svědectví naděje, která je v nás (srov. *1 Petr* 3,15), a předkládat vzkříšeného Pána jako odpověď na nejhlubší otázky a duchovní touhy mužů a žen naší doby.

Když jsme na začátku této bohoslužby vstupovali v procesí do presbytáře, sbor zpíval, že Kristus je náš "bezpečný základ". On je věčný Syn Boží, stejné podstaty s Otcem, vtělený, jak uvádí krédo "pro nás a pro naši spásu". Jedině On má slova věčného života. V něm, jak učí apoštol, "všechno trvá"... protože "(Bůh totiž) rozhodl, aby se v něm usídlila veškerá plnost" (Kol 1,17.19).

Naše úsilí o jednotu křesťanů nemá jiný základ než naši víru v Krista, v *toho* Krista, který vstal z mrtvých, sedí po pravici Otce, přijde ve slávě soudit živé i mrtvé. *Realita* osoby Krista, jeho spásonosné dílo a zejména dějinný fakt jeho vzkříšení je obsahem apoštolského kerygmatu a těch formulací víry, které počínaje Novým zákonem zaručují integritu jeho předávání. Zkrátka jednotu církve nikdy nemůže být nic jiného než jednotu v apoštolské víře, ve víře udělené obřadem křtu každému novému členu Kristova těla. Tato víra nás sjednocuje v Pánu, který nám dává účast na svém Svatém Duchu, a proto se i nyní účastní života Nejsvětější Trojice, která je vzorem *koinonie* církve zde na zemi.

Drazí přátelé, uvědomujeme si výzvy, požehnání, zklamání i znamení naděje, které poznamenaly naši ekumenickou pouť. Svěřme je tento večer Pánu s důvěrou v jeho prozřetelnost a sílu jeho milosti. Víme, že vytvořené bratrství, zahájený dialog a naděje, která nás vede, nám dají sílu a naznačí směr, když vytrváme na naší společné cestě. Zároveň musíme s evangelním realismem také rozpoznat výzvy, před nimiž stojíme nejenom na cestě jednoty křesťanů, ale také v našem závazku hlásat Krista naší době. Věrnost Božímu slovu, právě proto, že je slovem *pravým*, od nás vyžaduje poslušnost, která nás společně povede k hlubšímu porozumění Pánově vůli, k poslušnosti, která musí být svobodná od intelektuálního konformismu či snadného přizpůsobování se duchu doby. Toto je slovo povzbuzení, které bych vám rád dnes večer zanechal, a činím tak ve věrnosti svojí službě římského biskupa a nástupce svatého Petra, pověřeného pečovat především o jednotu Kristova ovčince.

Jsme shromážděni v tomto starobylém mnišském kostele a můžeme se odvolat na příklad velkého Angličana a muže církve, kterého společně uctíváme: svatého Bedu Ctihodného.

Na úsvitu nové éry života společnosti a církve Beda pochopil jednak důležitost věrnosti Božímu slovu předávanému apoštolskou tradicí, jednak nezbytnost tvůrčího otevření se novému vývoji a požadavkům odpovídajícího zakořenění evangelia v jazyce a kultuře jeho doby.

Tento národ a Evropa, kterou Beda a jeho současníci pomáhali vytvářet, se opět nachází na prahu nové epochy. Kéž příklad svatého Bedy inspiruje křesťany těchto zemí k opětovnému objevení jejich společného dědictví, k upevnění toho, co mají společného a k pokračování v jejich snaze o rozvoj bratrství. Kéž vzkříšený Pán posílí naše úsilí o nápravu rozdělení z minulosti a o vyrovnání se s výzvami přítomnosti s nadějí v budoucnost, kterou pro nás a náš svět ve své prozřetelnosti vyhradil. Amen.

*přeložil P. Milan Glaser, SJ*